

Arrest

nr. 62 206 van 26 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. LIEVENS, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 augustus 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 3 augustus 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 augustus 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 februari 2011.

1.3. Op 16 maart 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 21 juli 1963 geboren in Babil, Hillah. U bent een sjiit van Arabische origine. U had een winkel en verkocht groenten en fruit. Sinds uw studententijd dronk u reeds regelmatig alcohol. Na de val van het regime in 2003 werd dit echter verboden en dronk u nog enkel thuis of in uw winkel samen met enkele vrienden. Enkele jaren na de val van het regime begon u ook in het openbaar kritiek te uiten op het regime, de verschillende groeperingen en de religieuze leiders. Op 10 mei 2010 was er een grote aanslag aan de textielfabriek in Hillah. Eén van de slachtoffers was S.(...) H.(...), de vrouw waarmee u van plan was te trouwen. Jullie hadden reeds anderhalf jaar een relatie. Door de dood van S.(...) begon u nog meer te drinken en uitte u nog meer kritiek in het openbaar op de overheid, de groeperingen en de religieuze leiders. Hierdoor kwam u in de problemen. Ergens tussen 20 mei en 25 mei 2010 had u tegen leden van de legereenheid Al Akrah kritiek geuit op de regering van Maliki. Later kwamen ze terug naar uw winkel en namen u mee. U werd bedreigd en kreeg de waarschuwing dat u moest stoppen met kritiek te uiten. De volgende dag werd u vrijgelaten. Daarna werd u tot tweemaal toe mondeling bedreigd door leden van het Mehdi leger omwille van uw drankprobleem en uw kritiek op de overheid en de partijen. Op 28 juni 2010 keerde u terug naar huis van uw winkel. Op die dag had u eveneens in het openbaar kritiek gegeven op de situatie in Irak. Onderweg naar huis kwam er een auto naast u rijden. Vier mannen stapten uit, vermoedelijk leden van het Mehdi leger, en scholden u uit, vernederden u en sloegen u met de achterkant van een pistool. Hierdoor brak u uw neus en had u last van uw oog. Volgens uw verklaringen verliet u Hillah ergens tussen 15 en 20 juni 2010. U reisde naar Syrië waar u een maand zou verblijven. Op 10 juli 2010 vertrok u vanuit Damascus naar Turkije. Daar bleef u een tweetal dagen. De derde dag vertrok u naar Griekenland. U reisde verder naar Italië waar u de trein nam. Via Frankrijk kwam u op 1 augustus 2010 in België aan. Op 3 augustus 2010 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, uw woonkaart en twee foto's. Verder legt u een kopie voor van uw voedselrantsoenkaart.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt als zou er in uw hoofde sprake zijn van systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo is het vooreerst zeer bevreemdend dat u pas in 2010 problemen zou hebben gekend omwille van het feit dat u openlijk kritiek zou geuit hebben op de overheid en de verschillende groeperingen. U verklaart namelijk zelf dat u dit dagelijks deed sinds eind 2004. Het is echter weinig waarschijnlijk dat u vijf jaar lang zonder enig probleem in het openbaar kritiek kon uiten op de extremistische groeperingen en de overheid (CGVS, p. 14, 15). Vooral omdat u eveneens verklaart dat de groepering van Sadr, waarvan leden u zouden hebben bedreigd en geslagen, de controle had in uw wijk. U verklaart daarenboven zelf dat de groeperingen mensen die in het openbaar kritiek hadden mishandelden en vermoordden. De ergste periode was zoals u eveneens zelf verklaart tussen 2006 en 2008 (CGVS, p. 4), en is eigenlijk het toppunt van het sektarisch geweld.

Dat u toen geen problemen kende is gezien de boven geschetste situatie ongeloofwaardig. Hierdoor kan ook moeilijk geloof worden gehecht aan het feit dat u in 2010 nog grotere kritiek zou hebben geuit. Het zou immers een voortzetting zijn van iets wat u al sinds 2004 deed. Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat u pas in 2010 problemen zou hebben gekend. Ook omwille van uw alcoholgebruik zou u pas in 2010 problemen hebben gekend. Dit is evenzeer bevreemdend aangezien u verklaart dat u sinds '82 alcohol dronk. Zelfs tijdens de periode dat alcohol volledig verboden was in Hillah, omstreeks 2006, bleef u verder alcohol drinken (CGVS, p. 13, 14). Het blijkt bovendien dat de twee enige vrienden waar u nog contact mee heeft en waar u samen mee dronk en de overheid en groeperingen bekritiseerde, afgezien van de algemene situatie geen problemen kennen (CGVS, p. 7).

Ergens tussen 20 en 25 mei 2010 zou u zijn opgepakt door leden van de Liwa el Akrah omdat u hen eerder die dag had beledigd (CGVS, p. 11, 13). Zoals u zelf verklaart is de Liwa el Akrah een officiële antiterrorisme eenheid van het Iraakse leger (CGVS, p. 16). Het is dan ook niet onlogisch dat leden van deze eenheid u arresteren indien u hen in het openbaar beledigt. Bovendien blijkt dat u door hen werd meegenomen naar hun officiële lokaal waar u werd gewaarschuwd dat u moest stoppen met hen te beledigen en te bekritisieren. De volgende dag werd u weer vrijgelaten (CGVS, p. 11, 16, 17). U haalt verder geen problemen meer aan met deze legereenheid. In de huidige Iraakse context kan moeilijk worden gesteld dat deze gebeurtenis wijst op het feit dat u door de autoriteiten zou worden gevisieerd met het oog op vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie.

Vervolgens verklaart u aanvankelijk dat u op 28 juni 2010 door vier leden van het Mehdi leger zou zijn geslagen toen u dronken op weg was naar huis (CGVS, p. 11, 12, 17). Los van het feit dat het opmerkelijk is dat iemand het risico zou lopen om 's nachts dronken over straat te lopen in een wijk die onder de controle is van sjiitische militieën, blijkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het

tijdstip van deze voorgehouden gebeurtenis. Later tijdens het gehoor beweert u immers dat u tussen 5 en 10 juni 2010 zou zijn geslagen door leden van het Mehdi leger (CGVS, p.23). Bovendien beweert u eveneens dat u tussen 15 en 20 juni Hillah zou hebben verlaten (CGVS, p. 9). Aangezien deze voorgehouden gebeurtenis uiteindelijk uw beslissing om uw land te verlaten zou hebben bepaald mag er verwacht worden dat u coherente verklaringen kunt afleggen over het tijdstip van dit belangrijke voorval.

Als oorzaak van uw verhoogde drankgebruik en uw roekeloosheid in verband met het uiten van kritiek op de groeperingen en de overheid haalt u de aanslag van 10 mei 2010 op de textielfabriek in Hillah aan. Bij deze aanslag zou uw toekomstige echtgenote, met wie u reeds anderhalf jaar lang een relatie had, om het leven zijn gekomen. Zij werkte als arbeidster in de textielfabriek. Gezien het belang van deze gebeurtenis is het echter zeer bevreemdend dat u hierover zeer weinig details kunt geven (CGVS, p. 19). U weet enkel te vermelden dat er op het einde van de werkdag tussen 15 en 16 uur twee autobommen zouden zijn ontploft waarbij vele werknemers om het leven zouden zijn gekomen. Het blijkt echter dat de ontploffing plaats had om 13.30 uur. Bovendien waren er niet enkel twee autobommen ontploft. Het meest opmerkelijke feit aan deze aanslag is dat er nadat de twee autobommen waren ontploft er nog een derde bom tot ontploffing werd gebracht door een zelfmoordterrorist. Een feit dat u nalaat te vermelden. Bij de aanslag kwamen overigens 45 mensen om het leven en vielen er 140 gewonden. Vermits u deze gebeurtenis aanhaalt als de oorzaak voor uw gedrag mag er worden verwacht dat u gedetailleerde en correcte informatie kunt geven over dit voorval. De informatie waarop het CGVS zich baseert is toegevoegd aan het administratief dossier.

Er dient nog worden opgemerkt dat er vraagtekens kunnen worden geplaatst bij uw verklaring dat u de familie van uw toekomstige echtgenote niet persoonlijk zou kennen. Ook bij de begrafenis zou u geen contact hebben gezocht met de familie van uw toekomstige echtgenote. U beweert verder dat jullie deze relatie anderhalf jaar geheim zouden hebben kunnen houden (CGVS, p. 20). Dit is echter weinig waarschijnlijk gezien uit uw verklaringen kan worden opgemaakt dat jullie elkaar zeer regelmatig ontmoetten (CGVS, p. 19).

Vervolgens blijkt dat u ondanks het feit dat u jarenlang in het openbaar kritiek zou hebben geuit op de Iraakse overheid, haar beleid en de verschillende partijen, u over weinig politieke kennis en interesse blijkt te beschikken. Zo bent u geen enkele keer gaan stemmen en kent u slechts één politieke persoonlijkheid uit uw stad en regio. Verder bent u evenmin op de hoogte van de verkiezingsuitslag in uw regio. U blijkt zelfs niet te weten welke partij de laatste presidentsverkiezingen heeft gewonnen (CGVS, p. 22, 23).

Tot slot dient nog worden opgemerkt dat u vanuit Griekenland verschillende treinen zou hebben genomen om België te bereiken. U zou hierbij door Italië en Frankrijk hebben gereisd. U verklaart dat u daar geen asiel zou hebben aangevraagd omdat België het enige land zou zijn dat Iraakse vluchtelingen zou aanvaarden (CGVS, p. 10, 11). Afgezien van het feit dat dit niet correct is mag er van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève inroep, redelijkerwijze worden verwacht dat hij dit doet bij aankomst in het eerste land waar hij internationale bescherming kan genieten.

Bovenstaande elementen laten het CGVS geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak - Actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-IRAK" dd. 20 mei 2010). De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende (ogenblik waarop een akkoord werd bereikt tussen het Mehdi-leger en de Iraakse overheid), bleef doorgaan in 2009. In 2010 was het aantal veiligheidsincidenten over heel het Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar en dit ondanks de verhoogde politieke spanning en een aantal belangrijke bomaanslagen onder andere in Baghdad in de aanloop naar de parlementsverkiezingen van maart. Na de verkiezingen zorgde de politieke impasse wel voor grotere onzekerheid en is het geweld vooral in de hoofdstad Baghdad en omgeving gestegen.

Het geweld in Irak neemt verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. Een tweede type van geweld dat heel vaak voorkomt

zijn beschietingen ('drive-by-shootings', schietpartijen tussen rivaliserende groepen of tussen troepen/politie en opstandelingen). Daarnaast komen ook kidnapping, mortier- en raketaanvallen en de vernietiging van infrastructuur regelmatig voor. De algemene veiligheidssituatie is verbeterd, maar de geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal erg verschillend. In de vijf Centraal-Iraakse provincies blijft de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag.

De situatie in de zuidelijke gebieden van Irak, waarvan Hillah deel uitmaakt, is relatief stabiel. In 2008 vonden daar geen noemenswaardige incidenten plaats. In het Zuiden is het aantal burgerslachtoffers sinds midden 2008 erg gedaald. Ondanks de verbeterde veiligheidssituatie doen sjiitische militante groepen in het Zuiden wel een poging om hun netwerken er terug op te bouwen, wat blijkt uit aanslagen die er nog in beperkte mate plaatsvinden. Er zijn echter geen berichten dat het aantal aanslagen opmerkelijk zou zijn gestegen in het Zuiden van Irak sinds januari 2010. Wel werden er op 10 mei 2010 vermoedelijk door Al Qaeda een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarvan enkele aanslagen in het Zuiden die gericht waren op sjiitische burgers. Toch hebben de terreurgroepen die verantwoordelijk zijn voor deze aanslagen veel minder slagkracht dan in het verleden en kan de globale veiligheidssituatie in het zuiden nog steeds als relatief stabiel worden omschreven.

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009, p.18 – p.21).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat zij actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit Hillah in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Hillah actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Hillah aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De identiteitskaart, het nationaliteitsbewijs, de woonstkaart en de voedselrantsoenkaart zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst. De foto's bevatten geen enkele informatie waaruit zou kunnen blijken waar of wanneer ze genomen zouden zijn. Ze bevatten evenmin enige informatie over de oorzaak van uw verwondingen. Geen van deze documenten doet aldus uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld en bijgevolg tot een onredelijke beslissing is gekomen. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker een medisch attest van het Sint-Andriesziekenhuis te Tielt van 8 maart 2011.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt als zou er in zijn hoofdte sprake zijn van systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit besluit steunt inzonderheid op de overwegingen dat (i)

het zeer bevreemdend is dat hij pas in 2010 problemen zou hebben gekend omwille van het feit dat hij openlijk kritiek zou geuit hebben op de overheid en de verschillende groeperingen, temeer hij zelf verklaart dat hij dit dagelijks deed sinds eind 2004 en het weinig waarschijnlijk is dat hij vijf jaar lang zonder enig probleem in het openbaar kritiek kon uiten op de extremistische groeperingen en de overheid, zoals wordt toegelicht, (ii) het evenzeer bevreemdend is dat hij ook omwille van zijn alcoholgebruik pas in 2010 problemen zou hebben gekend aangezien hij verklaart dat hij sinds 1982 alcohol dronk en de twee vrienden waarmee hij samen dronk en de overheid en groeperingen bekritiseerde, afgezien van de algemene situatie, geen problemen kennen, (iii) in de huidige Iraakse context moeilijk kan worden gesteld dat zijn arrestatie door leden van de Liwa el Akrab in mei 2010 wijst op het feit dat hij door de autoriteiten zou worden geïdende met het oog op vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie vermits het niet onlogisch is dat leden van deze officiële antiterrorisme eenheid van het Iraakse leger hem arresteren indien hij hen in het openbaar beledigt, hij door hen werd meegenomen naar hun officiële lokaal waar hij werd gewaarschuwd dat hij moest ophouden met hen te beledigen en te bekritisieren, hij de volgende dag weer werd vrijgelaten en hij verder geen problemen met deze legereenheid aanhaalt (iv) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de datum waarop hij door vier leden van het Mehdi leger zou zijn geslagen toen hij dronken op weg naar huis was, (v) het zeer bevreemdend is dat hij zeer weinig details kan geven over de aanslag van 10 mei 2010 op de textielfabriek in Hillah, waarbij zijn toekomstige echtgenote om het leven zou zijn gekomen, temeer hij deze gebeurtenis aanhaalt als de oorzaak van zijn verhoogde drankgebruik en zijn roekeloosheid in verband met het uiten van kritiek op de groeperingen en de overheid, (vi) vraagtekens kunnen worden geplaatst bij zijn verklaring dat hij de familie van zijn toekomstige echtgenote niet zou kennen, alsook bij zijn bewering dat zij hun relatie anderhalf jaar geheim zouden hebben kunnen houden, (vii) ondanks het feit dat hij jarenlang in het openbaar kritiek zou hebben geuit op de Iraakse overheid, haar beleid en de verschillende partijen, hij over weinig politieke kennis en interesse blijkt te beschikken, nooit is gaan stemmen, slechts één politieke persoonlijkheid uit zijn stad en regio kent, niet op de hoogte is van de verkiezingsuitslag in zijn regio en zelfs niet blijkt te weten welke partij de laatste presidentsverkiezingen heeft gewonnen, (viii) hij vanuit Griekenland verschillende trainingen zou hebben genomen om België te bereiken en hij hierbij door Italië en Frankrijk zou hebben gereisd zonder er asiel te hebben aangevraagd terwijl van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij dit doet bij aankomst in het eerste land waar hij internationale bescherming kan genieten, (ix) er voor burgers uit Hillah actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er voor burgers uit Hillah actueel geen risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (x) de documenten die hij voorlegt bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen, zoals wordt toegelicht.

2.3. Verzoeker bevestigt formeel dat hij pas in 2010 voor het eerst problemen heeft gekend. De periode 2004-2008 betrof volgens verzoeker immers een chaotische periode, waarin de groepering van Sadr alle grote politieke tegenstanders vermoordde. Gedurende deze periode hielden zij zich niet bezig met kleine garnalen zoals verzoeker, die als lokale fruit- en groentenverkoper weinig aanzien had. Verzoeker vervolgt dat de groepering van Sadr pas sedert de verkiezingen van 7 maart 2010 echt veel macht had, nu zij werden gesteund door premier Maliki, en zij sedert deze datum verder gingen en iedereen viseerden. Verzoeker benadrukt verder dat hij steeds in het geheim dronk en dat de door hem gespuide kritiek pas in 2010 echt heftig werd. Dat zijn twee vrienden geen problemen kregen, vindt volgens verzoeker zijn oorzaak in het feit dat hun kritiek beperkt bleef, in tegenstelling tot die van hem.

Dergelijke post-factum bewering waarin verzoeker zijn handelingen tracht te minimaliseren en die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, kan de Raad geenszins overtuigen en vermag niet de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen, temeer zijn beweringen in voorliggend verzoekschrift haaks staan op de verklaringen die hij aflegde voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker stelde dat de groepering van Sadr zijn wijk controleerde en dat zij mensen die in het openbaar kritiek uitten mishandelden en vermoordden. Gevraagd wanneer de ergste periode was, verklaarde verzoeker: *“De ergste was tot 2006 dan hadden ze volledige controle over de wijk, 2007 en 2008 was dan het hoogtepunt en nadien werd het een beetje beter.”* (administratief dossier, stuk 3, p. 4). Voorts verklaarde verzoeker dat hij sinds 2004 dagelijks openbaar kritiek uitte op de overheid en de verschillende groeperingen (administratief dossier, stuk 3, p. 14-15). Gelet op deze verklaringen, concludeert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker vijf jaar lang zonder enig probleem in het openbaar kritiek kon uiten op

de extremistische groeperingen en de overheid en hij hierdoor pas in 2010 problemen zou hebben gekend.

Evenmin kan geloof worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij ook omwille van zijn alcoholgebruik pas in 2010 problemen hebben gekend, temeer hij verklaarde dat hij sinds 1982 alcohol dronk en hij zelfs tijdens de periode dat alcohol volledig verboden was in Hillah, omstreeks 2006, verder alcohol bleef drinken. Ook de bewering in voorliggend verzoekschrift dat hij steeds in het geheim dronk, valt niet te rijmen met zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker immers stelde: *“Sinds wanneer drinkt u? Lang geleden 82 83 toen ik student was En altijd blijven doen? Ja Ook altijd in het openbaar? Ja clubs, casino's de plaatsen waar drank toegelaten is. En na de val van het regime was dat dan ook ergens toegelaten? Nee na een tijd niet meer In hillah waren er geen plekken meer waar je kon drinken? Nee allemaal gesloten alles was verboden Waar dronk u dan sindsdien? Het was een jaar volledig verboden, en het werd niet meer naar hillah gebracht En daarna dan? De alcohol werd daarna gesmokkeld naar ons Waar dronk u dan? In de periode dat het verboden was dronk ik enkel thuis, later werd de aanpak wat zachter en dronk ik met vrienden in mijn winkel, de laatste periode in mijn winkel Welke periode is dat dan waar u het over heeft? 2009 2010 En wanneer was het echt zo verboden? Sedert de val begon maar vanaf 2006 was het het ergste.”* (administratief dossier, stuk 3, p. 13-14).

2.4. Betreffende zijn arrestatie tussen 20 en 25 mei door leden van Liwa el Akrab, merkt verzoeker op dat dit feit geenszins door hem werd aangehaald met het oog op het verkrijgen van asiel doch wel om een volledig feitenrelaas te geven. Hij beaamt dat de actie van Liwa el Akrab inderdaad perfect normaal te noemen is en hij benadrukt dat hij zijn land ontvluchtte en asiel vraagt omwille van de mondelinge en fysieke bedreigingen van het Mehdi leger.

Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn arrestatie door Liwa el Akrab wel degelijk aanhaalde ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Gevraagd om welke redenen hij zijn land van herkomst heeft verlaten, stelde verzoeker *“Ik werd gevangen genomen voor een dag ik ken de datum niet precies het was tussen 20 en 25 mei 2010, ik werd meegenomen van mijn winkel, de volgende dag werd ik vrijgelaten, ik ben die dag door de eenheid, liwa el akrab, omdat ik zware woorden tegen de regering van maliki had geuit, omdat er zoveel ontploffingen en corruptie was, die uitlatingen was de reden van mijn gevangenneming, de volgende dag werd ik vrijgelaten nadat ze mij, bedreigd hadden, met de belofte dat als ik het nog eens ging doen dat ik dan harder aangepakt ging worden, (...)”* (administratief dossier, stuk 3, p. 11). Dit door verzoeker aangehaalde gegeven werd dan ook terecht door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onderzocht en beoordeeld. De Raad stelt vast dat verzoeker de bevindingen van de commissaris-generaal in dit verband niet betwist en hij deze zelfs beaamt zodat de motivering dienaangaande van de bestreden beslissing staande blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.5. Wat betreft de datum dat hij door leden van het Mehdi leger zou zijn geslagen toen hij dronken op weg was naar huis, bevestigt verzoeker formeel dat dit incident plaatsvond tussen 5 en 10 juni 2010, waarna hij tussen 15 en 20 juni Hillah verliet om vervolgens om 28 juni Irak te verlaten.

Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt, zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, dat verzoeker aanvankelijk verklaarde op 28 juni 2010 te zijn geslagen door leden van het Mehdi leger (administratief dossier, stuk 3, p. 11-12), om later te beweren dat dit gebeurde tussen 5 en 10 juni 2010 (administratief dossier, stuk 3, p. 23). De Raad benadrukt dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken. Uit verzoekers verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het verzoekschrift blijkt dat het incident met leden van het Mehdi leger voor hem uiteindelijk dé reden was om zijn land te verlaten, zodat redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij coherente verklaringen aflegt over het tijdstip van deze gebeurtenis.

Zo verzoeker verwijst naar het attest van het Sint-Andreasziekenhuis van 8 maart 2011 waaruit blijkt dat de rechterneusklep vernauwd is ten gevolge van de slag met een pistool, attest dat als bijlage bij het verzoekschrift wordt gevoegd, leest de Raad in het attest in kwestie: *“Anamnese Kreeg toen maand terug de kolf van een wapen tegen rechter neusflank. Zou aansluitend hierop een ingreep aan rechter neusflank ondergaan hebben. Subjectief nog steeds last van anosmie en ademtekort. Roker.”* De Raad merkt hierbij op dat een anamnese datgene is wat een patiënt met betrekking tot de voorgeschiedenis

en de relevante omstandigheden van zijn ziekte aan de dokter kan vertellen. Het is dus op basis van verzoekers eigen verklaringen dat werd geattesteerd dat de opgelopen verwondingen het gevolg zouden zijn van een slag met de kolf van een wapen. De behandelende arts doet overigens slechts vaststellingen betreffende de gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdende met zijn bevindingen kan de arts weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen doch hij kan nooit de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Bijgevolg biedt het voorgelegde medisch attest geen bewijs van de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen zou hebben opgelopen.

2.6. Omtrent de aanslag in de textielfabriek, is verzoeker van oordeel dat hij wel degelijk voldoende gegevens hieromtrent heeft meegedeeld. Hij wijst erop dat hij de exacte datum wist, dat het in de namiddag plaatsvond, dat er zeer veel gewonden en doden waren en dat er twee bomauto's waren. Het enkele feit dat de aanslag anderhalf uur eerder had plaatsgevonden en dat er nog een derde bom is ontploft door een zelfmoordterrorist, doet hieraan volgens verzoeker geen afbreuk. Bovendien benadrukt hij dat hij deze gegevens van derden heeft vernomen, nu hij zelf niet aanwezig was bij de aanslag. Ook gebeurde de aanslag niet dichtbij, nu de betrokken textielfabriek op 20 minuten rijden ligt van zijn winkel, aldus nog verzoeker.

Deze door verzoeker aangehaalde argumenten kunnen bezwaarlijk als verschoningsgronden voor zijn beperkte kennis worden aanvaard, gelet op het belang van deze gebeurtenis als zijnde de oorzaak van zijn gedrag en gelet op de betrokkenheid van zijn toekomstige echtgenote. Verzoeker haalde de aanslag op 10 mei 2010 op de textielfabriek in Hillah immers aan als de oorzaak van zijn verhoogde drankgebruik en zijn roekeloosheid in verband met het uiten van kritiek op de overheid en de verschillende groeperingen (administratief dossier, stuk 3, p. 20). Bij deze aanslag zou bovendien zijn toekomstige echtgenote, met wie hij reeds anderhalf jaar een relatie had en die als arbeidster in de textielfabriek werkte, om het leven zijn gekomen. Gezien het belang van deze gebeurtenis en de impact ervan op verzoeker, en zijn verklaring dat hij er naar toe ging en iedereen aan het opruimen was (administratief dossier, stuk 3, p. 20) acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onbegrijpelijk dat verzoeker niet meer gedetailleerde en correcte informatie kan geven aangaande cruciale elementen van dit incident, zoals het juiste tijdstip van de ontploffing en het aantal bommen die tot ontploffing werden gebracht.

2.7. Wat betreft zijn beperkte politieke kennis en interesse, benadrukt verzoeker dat alle namen uit de huidige politieke tribune betrekkelijk nieuw zijn (pas na de val van Saddam). Bovendien scheert hij deze allen over dezelfde kam, zijnde als mensen die allesbehalve geïnteresseerd zijn in het algemeen belang van het land.

Dergelijk verweer kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Van iemand die beweert jarenlang in het openbaar kritiek te hebben geuit op de Iraakse overheid, haar beleid en de verschillende partijen, kan naar het oordeel van de Raad een minimum aan politieke kennis, interesse en betrokkenheid worden verwacht, wat in casu geenszins het geval is zoals ook in het verzoekschrift niet wordt betwist.

2.8. Tot slot wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er terecht op dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en de bescherming van de Conventie van Genève inroept, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij dit doet in het eerste land waar hij internationale bescherming kan genieten. Het gegeven dat verzoeker vanuit Griekenland verschillende treinen zou hebben genomen om België te bereiken en hij hierbij door Italië en Frankrijk zou zijn gereisd, valt dan ook niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging zin de zin van de vluchtelingenconventie. Verzoekers opmerking in het verzoekschrift dat hij enkel is doorgereisd naar België omdat het gerucht gaat dat hier zeer goede opvang wordt geboden aan vluchtelingen (cfr. hotelopvang) doet geen afbreuk aan bovenstaande overwegingen.

2.9. Gelet op bovenstaande determinerende overwegingen die leiden tot het besluit dat de door verzoeker aangebrachte feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas ongeloofwaardig zijn, is het in de bestreden beslissing opgeworpen motief dat vraagtekens kunnen worden geplaatst bij zijn verklaring dat hij de familie van zijn toekomstige echtgenote niet zou kennen, alsook bij zijn bewering dat zij hun relatie anderhalf jaar geheim zouden hebben kunnen houden, bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.10. Ter ondersteuning van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure volgende stukken neer: zijn identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, zijn woonstkaart, twee foto's en kopie van zijn voedselrantsoenkaart. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot deze stukken niet betwist zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze ingediende stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.11. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van verzoeker worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.12. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing "Irak" – "Actuele veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak" van 20 mei 2010) en de verweernota (Subject Related Briefing "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" – "Risk assessment 15c" van 20 december 2010) dat er voor burgers uit Hillah actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er voor burgers uit Hillah actueel geen risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hoger genoemde informatie niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusie zou hebben getrokken zodat bovenstaande analyse door de Raad wordt overgenomen en tot de zijne wordt gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS